

Recensie de Volkskrant ★★★★★ Cyrano

Na het zien van ‘Cyrano’ vraag je je af: waarom wordt deze heerlijke klassieker niet veel vaker opgevoerd?

Jeroen Spitzenberger is als Cyrano de spil in een smeug theaterfeest vol aanstekelijk spelplezier, in een verhaal dat bol staat van verlangens en misleiding.

Jeroen Spitzenberger (voorgrond) als Cyrano de Bergerac in ‘Cyrano’ van Bos Theaterproducties.
Willem van Walderveen

Het was alweer ruim tien jaar geleden dat de toneelklassieker *Cyrano*, over een dichtende militair met enorme neus en dito hartzeer, werd opgevoerd in Nederland. Ten onrechte, blijkt ook weer na het zien van deze voorstelling: Edmond Rostands stuk uit 1897 is een aanstekelijk kruitvat van verlangens en misleiding. Jibbe Willems bewerkte het tot een welluidend schouwspel vol actuele referenties, waarin poëtisch (binnen)rijm en smeug banaliteiten prachtig samengaan.

De spil daarin is Jeroen Spitzenberger, wiens Cyrano gezegend is met een rijk vocabulaire maar gekweld wordt door zijn afstotelijke neus. Met veel smaak bezingt hij in een uitgerekte monoloog die ‘tent van vlees’ of ‘anderhalve meter frikandel’. Zijn Cyrano is baldadig maar innemend, hij schermt met woord en degen maar gaat ondertussen ten onder aan onbeantwoorde liefde.

Regisseur Jasper Verheugd heeft zijn tienkoppige cast met bakken spelplezier geïnjecteerd. Verder lijkt hij ze vooral niet te veel vastgelegd te hebben. Dat resulteert in fijn rommelige en lekker drukbevolkte toneeltjes – iets wat je de laatste jaren helaas nauwelijks nog ziet in onze schouwburgen, die steeds vaker door kleine ensembles worden bespeeld.

Cyrano is verliefd op Roxanne (een smachtende Shelley Bos), maar zij valt op de jonge cadet Christian: door Keanu Visscher gespeeld als aaibare maar leeghoofderige mooiboy. Overigens staan álle acteurs in deze voorstelling in hun kracht, tot aan de kleinste dubbelrol.

De tragiek legt het in dit kolkende theaterfeest soms af tegen het lyrische spel en de vele kleine geintjes en terzijdes. Maar uiteindelijk slaat ook deze voorstelling naar binnen: in de prachtige slotscène is alle ruimte om de broeiende pijn nog even te laten opflakkeren, voordat het vlammetje definitief uitdooft.